

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
35	Speeltechniek	Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 10

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 10

Voor deze “Deep Dive” gaan we er van uit dat je weet wat de basisbeginselen van de pentatonische toonladder zijn, dat je de *shapes* volgens het C.A.G.E.D. systeem beheerst, en dat je weet hoe je die *shapes* over de gehele gitaarhals kunt bewegen en combineren. In deze tiende uitgave van essentiële blues riffs en licks kijken we naar de stijl van Gary Moore, de Noord-Ierse gitarist die als een van de weinigen in staat is geweest, om rock en blues naadloos met elkaar te integreren. En dat dan met een virtuositeit waarmee hij duizenden gitaristen heeft geïnspireerd. We proberen in deze “Deep Dive” wat van zijn verzengende techniek voor het voetlicht te brengen. De lange carrière van Gary Moore begon in de hard rock, heavy metal, jazz fusion en wat dies meer zij. In 1990 vond hij zichzelf opnieuw uit, ditmaal als bluesman, en bracht het album *Still Got The Blues* uit, waarmee zijn naam en faam in één klap in de blueswereld was aangekomen. Maar hoewel Gary Moore zichzelf de laatste twee decennia van zijn tragisch korte leven (hij overleed in 2011 op 58-jarige leeftijd) als de bona fide bluesgitarist had neergezet (waarbij hij Peter Green’s fameuze Gibson ’59 Les Paul Greeny gitaar bespeelde), zorgde zijn verleden bij hard rock bands als *Skid Row* en *Thin Lizzy* ervoor, dat zijn bluesspel de vlijmscherpe rockhoekjes kreeg, die zijn fans zo lief hadden. In deze “Deep Dive” proberen we met een viertal voorbeelden enkele kernelementen van Gary Moore’s bluesspel te belichten, van de melodische slow bends tot aan de snelle pentatonische loopjes. Alle *licks* zijn in de A mineur toonladder, en kennen een aantal verschillende pentatonische *shapes* (vormen), net zoals er af en toe noten uit de natuurlijke mineur toonladder tevoorschijn komen. Alle *licks* zijn in een 6/8ste maat, maar de muzikale concepten kunnen ook simpelweg toegepast worden in een 4/4de maat.

Voorbeeld 1 geeft een inzicht in de manier waarop Gary Moore zijn *licks* melodisch fraseerde. Het voorbeeld is gebaseerd op de vierde mineur *shape* van de A mineur pentatonische toonladder, waarbij de nadruk in dit voorbeeld eerder ligt op de emotionaliteit en het gevoel dat de *lick* probeert op te roepen, als de hoeveelheid noten die je in een maat ziet. De bends die je telkens aan het begin van de 4 -maten frases maakt moeten emotioneel gespeeld worden. Gary Moore combineerde vaak *rakes* met *bends* (een niet bepaald eenvoudige techniek), dus je hoeft je geen zorgen te maken als de *lick* tijdens het spelen ervan, hier en daar wat slordig klinkt. Dat gebeurde ook bij Gary Moore.

1

Dat Gary Moore ongelooflijk snel kon spelen, weten we uit zijn tijd in de rock- en metal wereld. De *lick* in voorbeeld 2 demonstreert zijn gepassioneerde technische kunnen als er in een razend tempo een dalende

2

run in de A natuurlijke mineur toonladder wordt gespeeld. Probeer een rake te spelen net voor de eerste *bend* in de *lick*, en speel de noten hard en stevig. Het begin van de tweede maat bestaat uit zeer snelle 32ste noten, dus als je dit wilt leren, is het raadzaam om langzaam te beginnen. De *lick* eindigt op een dalende *run* in de mineur pentatonische toonladder.

3

De *lick* in voorbeeld 3 is een ander voorbeeld van een grootste melodische muzikale frase, ditmaal gebaseerd op de vierde *shape* van de mineur pentatonische toonladder. Ook dit voorbeeld begint met een *rake* voordat je bij de hoogste noten bent, en de *lick* biedt veel mogelijkheden om *slides* te integreren, om te proberen de speelstijl van Gary Moore te benaderen. Hij had altijd meer aandacht voor het vasthouden van het gevoel, de emotionaliteit en de energie van het moment, dan dat hij het noodzakelijk achtte om strak en zo precies mogelijk te spelen. De *lick* begint telkens met een lang aangehouden *bend* en een flinke dosis vibrato.

Het laatste voorbeeld, voorbeeld 4, brengt je naar de hoogste regionen van je gitaarhals, naar de eerste *shape* van de pentatonische toonladder op de 17de positie. Er zijn een aantal natuurlijke mineur noten in de mix gegoooid. Dit is een heel snelle *lick*, met een maat vol met 16de en 32ste noten, die veel oefening van je gaan vergen om die op hoge snelheid uit je gitaar te persen. Wederom een *rake* om de *bend* te benadrukken in de eerste maat, en zorg dat die *bend* krijgend wordt gespeeld, om daarna direct naar de afdalende *run* in de tweede maat te gaan. Gary Moore speelde vaak dit soort supersnelle passages (zie ook voorbeeld 2) op het einde van een wat rustiger, bedaagd deel van een solo, zodat dit soort *runs* een mooie transitie waren naar de *up-tempo* secties, die in de rest van de solo kwamen.